

Capitolul 24

Capitolul 24

Învierea și dovezile ei multiple

Când vin femeile, ele găsesc piatra dată la o parte, iar trupul Celui pe care Îl iubeau nu se mai afla în mormânt; dar, neștiind ce să creadă în această privință, ele văd doi îngeri alături de ele, care le întreabă de ce Îl caută pe Cel Viu printre cei morți, și reamintesc cuvintele atât de clare pe care Isus Însuși le spusese în Galileea. La întoarcere, ele vestesc aceste lucruri ucenicilor, care însă nu pot crede istorisirea lor; Petru însă aleargă la mormânt, vede toate lucrurile așezate la locul lor și pleacă minunându-se de cele întâmplate. Nimic din toate acestea nu dovedea credința în cuvântul lui Isus, sau în ceea ce spuneau Scripturile. Însă în drumul spre Emaus, Domnul leagă Scripturile de tot ceea ce l se întâmplase Lui, descoperind celor doi ucenici, încă preocupați de gândul unei împărății pământești, că potrivit Scripturilor care descoperă planurile lui Dumnezeu, Hristosul trebuia să sufere și să intre în gloria Lui: un Hristos respins și ceresc. El trezește în ei această atenție arzătoare, care le atinge și le captivează inima. Apoi li Se descoperă frângând pâinea, act care vorbea despre moartea Lui; nu este vorba despre sărbătorirea cinei, ci acest act particular era legat în semnificația lui de actul solemn al cinei. Atunci ochii ucenicilor sunt deschiși, iar Isus Se face nevăzut. Era El cu adevărat, El înviat, care le expusese conținutul Scripturilor și li Se prezentase viu alături de simbolul care vorbea despre moartea Lui. Cei doi ucenici se întorc la Ierusalim.

Domnul Se descoperise deja lui Simon, fapt despre care nu mai vorbește decât Pavel (1 Corinteni 15), ca fiind prima arătare a Domnului față de apostoli. Cei doi ucenici îi găsesc pe cei unsprezece strânși împreună și pe alții alături de ei, și în timp ce descriu cele întâmplate, Isus Însuși Se arată în mijlocul lor; dar gândurile lor nu erau încă clare cu privire la faptul că El Se afla acolo înviat; ei nu pot realiza ideea învierii trupului; prezența lui Isus îi tulbură. Domnul folosește neliniștea lor (lesne de înțeles dintr-un punct omenesc de vedere), pentru binecuvântarea noastră, dându-le dovezile cele mai sensibile că Cel pe care-L vedeau era cu adevărat El, Cel înviat, El cu trupul și cu sufletul pe care le avusese înainte de moartea Sa. Îi invită să-L atingă și mănâncă în fața lor; nu exista nici o îndoială că era El cu adevărat.

Temelia adevăratei credințe; înțelegerea Scripturilor ca primă condiție pentru mărturie

Mai era un lucru important care trebuia să le fie comunicat – temelia adevăratei credințe: cuvintele lui Hristos și mărturia Scripturilor; iar El pune aceste lucruri înaintea lor. Mai erau însă necesare încă două lucruri: primul, capacitatea de a înțelege Cuvântul. Isus deschide deci înțelegerea lor pentru a pricepe Scripturile. În al doilea rând, îi trimite ca martori care să spună nu doar „Astfel stau lucrurile, căci noi le-am văzut“, ci „Așa a trebuit să fie, căci astfel a vorbit Dumnezeu în Cuvântul Său“; iar mărturia lui Hristos Însuși a fost adevărată prin învierea Sa.

Harul rânduit să fie predicat în mijlocul tuturor națiunilor

Acum harul manifestat în Isus cel respins de iudei, în Isus mort pentru păcatele noastre și înviat pentru mântuirea sufletelor noastre, trebuie vestit tuturor națiunilor spre pocăință și iertarea păcatelor. Este un har manifestat imediat după învierea lui Isus, după ce El a făcut pace și a dăruit viața potrivit puterii învierii Sale, după ce a făcut curățirea păcatelor, iertarea fiind deja asigurată prin dăruirea acestei vieți. Harul trebuia predicat tuturor națiunilor începând de la Ierusalim, acel loc cu care harul răbdător al lui Dumnezeu încă mai păstra o legătură prin mijlocirea lui Isus de pe cruce. Dar Ierusalimul nu putea fi atins decât prin harul suveran, cetate în care păcatul cel mai grav făcea iertarea cu atât mai necesară; și putea fi atins printr-o mărturie care, venind din cer, trebuia să fie prezentată Ierusalimului în același fel în care era prezentată tuturor. Ei trebuiau să predice pocăința și iertarea păcatelor către toate națiunile, începând de la Ierusalim. Iudeul, copil al mâniei ca și ceilalți, nu se afla mai presus de cei dintre națiuni. Mărturia venea dintr-o sursă cu mult mai înaltă, unde diferența dintre iudei și națiuni era ștearsă, deși regula rămânea „iudeului mai întâi“.

Cea de-a doua condiție pentru mărturie: puterea Duhului Sfânt

Mai trebuia un lucru pentru împlinirea acestei misiuni, și anume puterea; ucenicii trebuiau să rămână la Ierusalim pentru a fi îmbrăcați cu putere de sus, de unde Isus urma să le trimită Duhul Sfânt pe care-L promisese și despre care vorbisera profeții.

Înălțarea Domnului

Binecuvântându-i pe ucenici – relația fiind cerească și caracterizată de har – Isus a fost despărțit de ei și a fost înălțat la cer, iar ei au revenit la Ierusalim cu bucurie (versetele 48-53).

Principiile de temelie ale învățăturii învierii și dovezile ei

Vom remarca faptul că istorisirea din Luca este foarte generală și cuprinde principiile mari pe care se întemeiază doctrina învierii, precum și dovezile ei. Regăsim necredința inimii naturale descrisă de o manieră izbitoare într-o scriere simplă și profundă; de asemenea atașamentul ucenicilor față de speranța cu privire la Împărăție, dificultatea cu care Cuvântul se impune în inimile lor, deși se deschid cu bucurie față de această învățătură pe măsură ce o înțeleg; vedem de asemenea pe Isus înviat, continuând să fie Om, aceeași minunată Persoană pe care o cunoscuseră. Tot ceea ce ține de adevăr și de ordinea veșnică a lucrurilor este aici scos în evidență: doctrina Cuvântului, înțelegerea Cuvântului dat și făgăduirea puterii Duhului Sfânt.

Betania ca punct de contact între Isus și ucenici

Totuși Ierusalimul, încă recunoscut ca punct de plecare al harului pe pământ, potrivit căilor lui Dumnezeu față de această cetate, nu este ca localitate în sine un punct de contact între Isus și ucenici. El nu le dă binecuvântarea la Ierusalim, deși potrivit gândurilor lui Dumnezeu față de pământ, acolo trebuiau să aștepte darul Duhului Sfânt. Dar în ceea ce-i privește pe ucenici și relațiile lor cu Domnul, El îi conduce până la

Betania, locul de unde plecase pentru a Se prezenta Ierusalimului ca Împărat. Aici avusese loc învierea lui Lazăr, aici fusese primit de această familie, imagine atât de mișcătoare despre caracterul rămășiței credincioase care se leagă de persoana Aceluia care este respins, având în El speranțe mai bune. Aici S-a retras Isus după ce Și-a împlinit mărturia față de iudei, pentru a-Și odihni inima pentru câteva clipe în mijlocul acelor pe care-i iubea și care, prin har, Îl iubeau și ei. Aici stabilește, din punct de vedere al împrejurărilor exterioare, legătura dintre rămășița atașată de persoana Sa și cer. Și de aici este înălțat El la cer.

Ierusalimul nu este decât punctul public de plecare al apostolilor pentru lucrarea lor, după cum fusese ultimul loc al mărturie publice a Domnului. Dar pentru apostoli, amintirea cu privire la persoana lui Isus înălțat din mijlocul lor, se leagă de Betania și de cer. De acolo trebuia să vină și mărturia față de Ierusalim. Aceste lucruri sunt cu atât mai mișcătoare dacă facem comparația cu ceea ce găsim în Matei. Acolo Domnul merge în Galileea, locul asocierii Lui cu rămășița credincioasă, și nu se vorbește de înălțarea Lui, iar misiunea încredințată ucenicilor este prezentată ca având exclusiv în vedere pe cei dintre națiuni; era ca și cum li se dădea națiunilor ceea ce înainte fusese încredințat iudeilor.

NOTĂ

Am urmat cu strictețe pasajul din text și adaug numai anumite detalii comparative cu celelalte Evanghelii. Există două părți distincte în suferințele lui Hristos: 1. Ceea ce a suferit El ca om sub puterea lui Satan, în lupta cu vrăjmașul care avea puterea morții – toate acestea desfășurându-se în comuniune cu Tatăl Său, căruia I Se adresa în rugăciuni. 2. Ceea ce a suferit pentru a împlini ispășirea pentru păcat, atunci când, purtând păcatele noastre, a fost făcut păcat pentru noi și a băut paharul pe care Tatăl I l-a dat să-l bea.

Când vom medita asupra Evangheliei după Ioan voi intra mai mult în caracterul ispitirilor Mântuitorului; aici vreau doar să remarc că la începutul vieții publice a lui Isus, Ispititorul a căutat să-L deturneze de la ascultarea Lui, prezentându-I atracția privilegiilor care-I aparțineau de drept ca Mesia și ca Fiu al Omului, lucruri care ar fi putut să-L atragă ca Om și pentru care ar fi trebuit să-Și manifeste voința proprie. Satan ar fi vrut să-L facă pe Hristos, care era Fiu, să iasă din locul pe care-l luase ca Slujitor. Hristos, prin simpla ascultare, l-a legat pe omul puternic în ce privește lucrurile acestei vieți, apoi întorcându-Se în Galileea în puterea Duhului, l-a jefuit de bunurile lui. Îndepărtarea păcatului și purtarea păcatelor noastre era însă cu totul altceva. Satan, respins în pustie, l-a părăsit „pentru o vreme”. Dar iată-l revenind în Ghetsimani cu spaima morții, încercând să înfricoșeze inima Mântuitorului. Isus trebuia într-adevăr să treacă prin moarte; iar moartea nu era numai puterea lui Satan, ci și judecata lui Dumnezeu asupra omului, de care omul trebuia să fie eliberat. Isus era singurul care, intrând în moarte, putea să-i zdrobească lanțurile. Dar Isus a devenit Om pentru ca omul să poată fi nu numai izbăvit, ci și glorificat. Tulburarea sufletului Domnului a fost atât de profundă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte”. Sufletul Domnului trăia deci ceea ce trebuia să trăiască omul în fața prezenței morții atunci când Satan își desfășoară toată puterea lui în ea, în vremea în care paharul judecății lui Dumnezeu nu fusese încă băut. Dar Hristos a fost perfect și în această împrejurare, iar faptul că a fost încercat în tot ce era posibil să fie încercat un om, a făcut să iasă și mai mult la iveală perfecțiunea Lui. Dar Isus face rugăciuni și cereri cu lacrimi către Cel care putea să-L salveze din moarte. Pentru moment, agonia Lui se mărește; prezentarea acestei situații înaintea lui Dumnezeu, fac ca ea să devină și mai acută. Așa stau lucrurile și în conflictele noastre mult mai mici. Astfel însă lucrurile sunt așezate într-un mod perfect înaintea lui Dumnezeu. Sufletul Său străbate această încercare împreună cu Dumnezeu; El Se roagă și mai fierbinte. Acum El trebuie să bea acest pahar pe care Satan îl prezentase sufletului Său ca putere a morții și pe care El îl așează înaintea ochilor Tatălui Său. Dar pentru a asculta de Tatăl, Isus primește acest pahar în pace. A-l bea nu însemna decât ascultare desăvârșită, și nicidecum autoritatea puterii lui Satan.

Pe cruce, Isus, Mântuitorul sufletelor noastre, intră în a doua etapă a suferințelor Lui. El intră în moarte, ca judecată a lui Dumnezeu. Era separarea sufletului de lumina feței lui Dumnezeu. Domnul a suferit tot ceea ce putea să însemne această despărțire pentru un suflet care nu se bucura de nimic altceva decât de comuniunea cu Dumnezeu; iar această suferință a fost atât de mare pe cât era comuniunea care era acum întreruptă. Însă, El a dat glorie lui Dumnezeu: „Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel”. Prea puțin au contat insultele și batjocurile oamenilor; nu discut acum de ele. Paharul a fost băut. Cine ar putea descrie suferința aceasta înspăimântătoare? Adevăratele dureri ale morții au fost trăite așa cum numai Dumnezeu le putea înțelege, simțite în mod divin (pe măsura valorii prezenței lui Dumnezeu); ele au fost partea Aceluia care, ca Om, depindea în totul de prezența lui Dumnezeu. Dar acum toate sunt împlinite; și tot ceea ce Dumnezeu cerea cu privire la păcat este realizat definitiv, păcatul este îndepărtat, iar Dumnezeu este glorificat și în această privință. El are acum numai binecuvântări pentru oricine care se apropie de El printr-un Hristos care a fost mort dar acum este viu, și care trăiește pentru totdeauna ca Om înaintea lui Dumnezeu.

Suferințele fizice ale lui Hristos, în totul reale, precum și insultele și disprețul oamenilor, nu au fost decât o prefață a întristării Lui, fiind în măsură doar să-L lase, ca Om, fără nici o mângâiere, aflându-Se apoi în mod deplin sub judecată, fiind făcut păcat. A trăit aceste suferințe ca judecată asupra păcatului atunci când Dumnezeu, care trebuia să fie toată mângâierea Lui, l-a părăsit. Acesta era adevăratul motiv al suferinței, față de care toate celelalte pălesc.

clickbible.org